

licul

Humor și satiră

CC Cluj / Central University Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 80 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Intrebări cu musca pe căciulă.

Câți mișei se află în consistoriul și sinodul archidieceșan din Strada Măcelarilor, dacă — cum afirmă Tribuna — numai E. Brote și Cluștezar, care nu mai sunt neci în consistoriu neci în sinod, sunt ómeni de omenie?

* * *

Câte acțiuni d'ale „Institutului Tipografic“ trebuie se aivă omul, ca se n'aivă nimica?

* * *

Câți Ovrei vor fi în Blaj, după-ce Dr. Smigâșca se va tăia împrejur?

* * *

Câte litre de vinars se beau în Blaj în numele lui Dumneșeu, și pentru binele Ovreilor?

* * *

Câți streini trebuie se se dea din România preste graniță afară, pentru ca Rozetti se'și afe hodina-n grópă, și Români se scape de iobăgia cultivării Orientului?

Sinóde.

Uniții de-un timp în cóce
 Trag clopote și bat tóce
 Că vor și ei un sinod
 Chiar de l'ar ținè în pod.

Și n'au gust rău dumnialor
 Căci eacă ce sinod vor:
 Un sinod copt din fărină
 Și impenat cu slănină.

Ba, dacă li s'ar putè
 Ar vrè sinodul să dè
 Lapte cât o bivoliță
 Și vinars de trei groșiță.

Dară ei nu scfu ce cer,
 Nu, căci scumpul unit cler
 Confundă scumpul sinod
 Cu clisa de sus din pod.

Ei, atâta-sù de smeriți
 De nu vèd pe neuniți
 Cum își fac sinódele
 De li-sù sparte cismele.

Ba, pre cât eu mă pricep
 Vèd că ei reu și încep
 Dacă cred că o Tribună
 Le-ar face cea trébă bună.

Ori se certe în Tribună
 Ori facă zarvă la lună,
 Tot un drac, după dreptate,
 De sinod n'or avè parte.

Făr dacă chiar vor se aibă
 Un sinod gras și de trébă
 Consulteze pe Calicul
 Că ăla le arată drumul.

El, adecă-te Calicul
 Le va spune istoricul
 Sinódelor neunite
 Și-a altor soiuri de vite

Tot el, ca fostul Darwin,
 Le-a spune de unde vin
 Mii de specii diferite
 De moime și alte vite.

Căci, Darwin așa ȃcea:
 Cel mai tare a remănea,
 Cel mai slab va dispărea
 Chiar sinod de ar avè.

Cel remas, se schimbă-n timp
 Ca bróscele de pe câmp,
 Și produce indiviđi
 Mulți valiđi, mulți invaliđi,
 Catolici și neuniți.

Astfel să făcú din bróscă
 Cocoș — câne — apoi moimă
 Din moimă canonicel
 Ori exarch-protosingel.

Aici cine-i înălțat
 Lesne-i metamorfosat
 În vlădic ori patriarch,
 Ori în alt neam de exarch.

Acum după astă schemă
 Se vedem de acea temă
 De tema sinódelor
 Pe séma unițiilor.

Mai întâiù la voi în casă
 Popă și cu preutésă

Faceți-vă-un sinod mic
Unit, greco-catolic.

Apoi dacă a cresce mare
Vindeți-lă pentru părale
Orî îl puneți se clocescă
Și-ți vedè ce o se nască.

Astfel, de-ți avè noroc,
Vi-ți apuca l'un sinod
Bun de viță și de soiu,
Impenat cu usturoiu.

Ear din el, de va puî,
Mai puteți și răsădi
Spre a se mai imulți
Ca fuióarele popii.

Și-acum, cà v'am arëtat,
Progresul cel mai treptat,
Cum sinodul se cultivă
(De cumva nu-i puni colivă)
Më închin pân la pămënt,
La uniți më recomând.

Calicul.

Săracul Thurgenev.

Odată se nimerise
De păunul rătăcise
Din sfera lui cea innaltă
In trestişul d'ingă baltă
Unde corbi și rațe multe
Cu ciorële pe-ntrecute
Făceau mare tărăboi
Cum fac poeții la noi.

Cum îl vëd, tóte se-nșiră
Pe mândrul óspe admiră
Și fiecare se pun
A apăre drept păun.

Și păunul le dă pace
Lucru cu ele nu-și face
Ci cu milă le privesce
Și de cale se gătesce.

Atunci rațe, corbi și cióră
De necaz erau se móră

Deci se pun a-lă ciupeli,
Cu a lui pene a se găti.
Dar orî câtă trudă-au pus
Pe păun nu l'au ajuns
Nici la statui maiestos
Nici la portul lui frumos.

Așa păți-n acest ev
Și muscanul Turgenev
Novelele lui frumoșe,
Multe pene ticalóse
Le traduc pe românesce
După cum se nimeresce:
Unii rëu, alții mai rëu;
Vai de săracul condeu
Și de tăcutul papir!
Toți îl pórtă-n igzițir,
De nici pe calul Troian,
Nu l'au purtat mai avan.

Monologul nedoctorului Duică.

I. Ca treaz.

Venit'am în lume ca se dăscălesc
 Pe toți scriitorii neamului românesc
 Căci când vădui lumea chiar întâiași dată
 Când mă scâlda mōșa în mica covată
 Ce era de frasin, m'au prins un suspin
 De ce nu-i covata de plop orî arin,
 De ce chiar de frasin? până eram mic
 Dam doveđi în lume că-oi fi om critic
 Cum n'a mai fost altul. Ba o vrăjitoare
 Spus'au mamei mele că sub sfântul sóre
 Unicul e Lessing care o s'ajungă
 Pân la procopséla ce-i în glava-mî lungă.
 Din astea motive, dacă crescui mare
 Frunđării la file din celea țiare,
 Și, lucru firesc, nu m'au mulțumit
 Nimic din acelea, deci stătui uimit
 Tocma ca vițelul la pórta cea nouă
 Orî cum stă o cloșcă pe clocite ouë,
 Așa stătui și eu, văđind că la noi
 Nu-i țiar se fie demn doi baraboi
 Nu-i nici un redactor, nici un literat
 Care se merite a fi lăudat;
 Toți ai noștrii, toți, tineri și bătrâni
 Buni sunt dați uitărei, nu-sū ca cei streini,
 Ca Herder, ca Góte, ca Schiler și Bürger
 Nice ca și Lessing.
 Ȋiseiu — vorbă mare! Lessing puiū de Neamț
 Sē scú că-sū ca tine -- pân m'aș da prin șanț
 Aș bea vin cu apă acrá de Borszék
 Bucuria se mi-o înec.

II. Când e beat.

Trei au fost în lume de când lumea-i lume
 De buni scriitori după dreptate au purtat un nume:
 Don Chișot și Lessing și Drul Duică

Care-ți face critici p'o cupă de țuică,
 Cei doi nu mai sunt
 Deci unicul Duică mai e pe pământ
 Ce pescue-n vânt!

Anacreontică.

Grama scóte — pe hârtie	Din civila procedură
Îmbunătățiri o mie	A sci melița din gură
La seminariul din Blaj	Și a scorní pricine dese
Dar s'arete mai departe	Și pe dî două procese;
Cum e în realitate	Eară din pedagogie
N'are gust nice curaj	Tot popa ar fi se scie
El arată pe hârtie	Că mesteacănul și salca
Progres-n economie	Au fost plata și resplata
În igiena poporale	Pruncilor nestêmpërați
Și-n drepturile penale	De popi din Blaj înstruați;
Cum și în pedagogie	C'astfel de pedagogie
Id est: pluscuam dăscălie.	Mergând la directorie
Hei! și sciți în ce consiste	Cred că laurî ar culege
Cestea-nsemnate pe liste?	(Și dinții și i-ar alege
În afa că-să arangeate	De pre jos). Ear la popor
Ca-ntr'o carte de bucate,	Ar fi de mare ajutor,
Dar din cartea cu bucate	Ar fi tați adevërați,
N'am văđut gurî săturate;	Cum de Grama-să aretați;
Culină și bucătar	Ar fi anteluptători
Nu hârtii ca îndreptar!	(Și-ar dormi după cuptoriu)
După a mea opină	Ar fi (ales la muieri)
Ori ce popă ar fi se scie:	Alinător de dureri,
Ferbel din economiă	Pre ereticii jidani
Din hygienă a bea țuică	El i-ar încărca de bani
Și-a scrie critici ca Duică	Pentru spir — sei covertescă
	La legea catolicescă.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule au dat căldura,
Hai jăcă mânce-te ura,
Jăcă fete și neveste
Și strigă și ivesce:

În Sălciva cea de jos
Este un greșor frumos
Cu numele Gidrai George
Și-i pentru muieri în vorbe.

Din vorbe a veni la sfadă
Și din sfadă la gălceavă
Și de n'a fi bun băiat
Póte c'ambla scărmănat.

Strigă că-n Racovița
S'a sculat Hagi Loja
Alias dascălul Lungu,
Care-și scie meșteșugu.

El ca mare cărturariu
S'a pus la hotar jutariu
Și prințind vaci, boi și oi
Iși face bani de spiroi.

Strigă că-n Vidra de jos
Este-un notareș sfătos
Care află piei de urs
Unde nici dracu n'ò pus.

El spriginesce urșii
Dar vecséză ómenii
Cât-mult de a notărășf
Poporul de ris a fi.

Strigă-i: Domnule Candrea
Mai slăbesce-ne ceva,
Nu fi mai papă ca papa
Pórtă-ți tréba și isprava.

Apoi Marcule hain
Strigă că-n satul Șeitin
Este-un popă mai ca dracu,
Numit Cralovitye Marcu.

El e negru și buzat
Bun copii de înțercat,
Vênatul și pârile
I-i mânâncă țilele.

In altar ține povești
Despre afaceri mueresci

Cu copii face tîrg
Și âmblă c'un cocostire
Printre brósce, printre ei
Vorovind tot de femei

Cu Flórea și cu Sida
Păzesce văduvia
Cinstesce preoția
Și dă pilde la *i-a*.

Jócă Marcule cinaș,
Că te duc la greci în Blaș
Se veđi cum au progresat
În un mod prea minunat.

Pompierii mai întâiu
Au ajuns la căpătâi
Au eschis pe Onișor
Pe Vancea pe Solomon
Pe Popa pe Brêndușan

Pe Salmen și Apolzan
Frații Turcu au abđis
Se nu se facă de ris
Că grecuții cei de aici
Au strigat că's venetici.

Așa đise un grec c'o gură
Largă mare cât o șură:
„Fraților se fim siguri
Eschidem din venituri

Și alegem dintr'ai nostri
Numai greci, fie și proști.”

Urzică Scandalografescu.

Unul din cei mai nematuri — pardon — din cei mai tineri Sfinți Părinți ai sinodului nostru archidisciplinar din Strada Măcelarilor a manifestat în sesiunea sinodală din estan atâta înțelepciune logică, încât ori-cine s'a putut convinge, că adevăratul nebun nu e altceva decât un filosof fidel, întocma precum cel mai serios filosof nu e altceva decât un nebun trist.

„Nebunia e regina lumii“ a ținut nu știu care filosof, și cu drept cuvânt. Au dór nu e nebunie, când cei mai înțelepți din comitatul Sibiiului fac alianță, înființiază o reuniune highienică, și dechiară beției resboiu?!

Ba da, pentru-că filologii, acești vermi, care trăiesc din rădăcinile cuvintelor, susțin cu tótă tăria, că „beat“ se derivă dela „beatus“, ear' stremoșii noștrii înțelegeau sub „beatus“ pe cel mai fericit om!

Apoi cine nu cunoște proverbul:

Bețivul, când e beat

'I pare că-'i împerat!

De aceea — se fie cu iertare — eu privesc în reuniunea higienică a comitatului Sibiului, care a declarat beției resboiu, o nebunie sigură de reușire la al triilea rigoroz din filosofie.

După părerea mea, omul, care neci odată n'a fost beat, e mai slab decât Măierițele din Sibiiu. Măierița beată nu schimbă cu înfalibilitatea Papei dela Roma. Numai beatul poate judeca trista stare, în care se află cel treaz. Harmonia sferelor cerești numai beatul o înțelege!*)

Eu am avut un prietin, care, de desperațiune, că nu'și capetă nevastă, s'a îmbetat, și-n stadiul beției se ține mai fericit decât toți ce'i-ce aveau neveste. Alt prietin al meu însurat se îmbeta adeseori, ca se'și mai uite de necazurile casnice, și atunci, unde vedè un popă, îi striga: N'am lipsă de tine, eu amu's despărțit de nevastă, și pe mine cu alta nu me mai porți pe la icóne!

Popa din Găinari — nu știu bine, cel unit sau cel neunit, dar' dacă nu me încel amendoi — cându's beți nu schimbă cu Sfântul Petru când se afla în al triilea ceriu, și vorbesc cu Dumneșeu per „mă“, ear' la Dracul, dacă nu le plătește o litră de vinars, se uită preste umăr.

Din punctul acesta de orbire vedënd, tot omul, care nu'și pórta ochii-n ceafă, poate și fără ochelari vedè, că reuniunea higienică a comitatului Sibiului, care a declarat beției resboiu, e cea mai mare inimică a adevărului. Ajungendu'și această reuniune scopul, în comitatul Sibiului, nime nu va mai ajunge la cunoștința adevărului.

*) Veđi Heldenberg „Critica concertelor din Sibiiu și banda Calicului“, pagina Quandt.

„În vino veritas!“ — au ȕis stremoșii noștrii cu drept cuvânt. — Acum înse, după înființarea reuniunii igienice în Sibiiu, întreb eu, cum își vor mai alina locuitorii din comitatul Sibiiului setea după adevăr, dacă nu le va mai fi iertat a bea vin, și a se îmbêta? Cum va mai trage popa din Cristian treaz în ham? Unde vei mai afla în Sibiiu și satele învecinate comitatense Dumineca și serbetórea loc în biserică, dacă nu se va observa obiceiul de până acum, ca ómenii, când se trage la biserică, se plece cătră cârcimă?! Ce vor face Ovreeii, care's dedati a-șf ținè credința și a nu vinde Sâmbăta beuturi, dacă Dumineca creștinii n'o se mai aștepte pe popa în cârcimă, ca se le facă slujba beției?! Cum se vor mai putè ținè în comitatul Sibiiului nunte, unde se vor mai putè face masle, pomeni, sínóde etc., dacă reuniunea higienică din Sibiiu nu va mai ierta ómenilor ca se se îmbete după cum s'au pomenit din moși și stremoși?!

Reuniunea higienică din comitatul Sibiiului concede, ce e drept, ómenilor se bea un păhar sau două de vin, dar', urmând prescrișelor acestei reuniuni, locuitorii acestui comitat, cum am mai ȕis, neci-când nu vor ajunge la cunoștința adevărului. Cât adevăr póte omul afla într'un păhar-douè de vin? — Fórtè puțin! — Așa proverbul stremoșilor noștrii: „In vino veritas“, sau cum ȕic strenepoții lor de aȕi: „În vin se află adevărul“, va deveni cu vreme o minciună higienică. Întru'n păhar-douè de vin puțin adevăr póte afla omul. Și cu deosebire, cât trebuie se caute aȕi omul într'un vin botezat de Ovreei până dă de adevăr? În cârcimele Ovreeilor de aȕi, omul, care caută după vin, mai ușor află în care parte a luat Iordanul, când s'a întors, decât adevărul. — Adevărul proverbial îl află omul numai atunci în vin, când bea atâta, până-când ajunge la

acel stadiu al sublimității, în care nu mai e consult a se rădăma pe puterile proprii sale voințe, și casele dinpreună cu turnul bisericii se întorc în jurul propriei osii, ear' picioarele lui vin unul cu altul în atare confusiune, încât nu mai știu care'i d'a stânga, și care'i de a dreapta.

Eu nu știu ce vor dice Sașii despre noua reuniune higienică a comitatului Sibiiului, care numai dela venirea Ovreilor în Fundul Regiu s'au pus cu totă serioșitatea pe beție, și, dacă nu află adevurul în vin, îl caută cu totă scropulositatea dată elementului german în rachiu. Pentru noi Români însă acea reuniune higienică e o bătaie a lui Dumnezeu. Români din comitatul Sibiiului, ca și cei din alte comitate ale Ungariei guvernate de Ovrei, cu ori-ce preț trebuie se bea spre a ajunge la cunoștința adevurului atâta vin sau vinars, până ce nu mai știu de care confesiune se țin, de cea gr. or. sau de cea gr. cat. Așa-i Romanul, și ce o se'i faci: El până ce'i treaz nu'și sparge capul cu confesiuni!

Care va se dîcă — cum dîce Tribuna cându'i beată — Români din comitatul Sibiiului, urmând dogmelor reuniunii higienice, până'i cîda cu porc, și codubatura cu cîdă, n'o se ajungă la cunoștința adevurului: Că sunt Români!

Stan Pătitul.

Póte tizu George, dar' voi ceialalți n'aveți de unde cunóște pe Pavel Curcubătă. Pavel Curcubătă era în copilăria mea crâsnic la biserica din deal, dar' după însușirile lui ar fi fost vrednic se fie popă. Ba un crâsnic, cum era el, nu faci ađi din protopopul Agnitei.

Pavel Țurcubătă n'avea carte, dar' de unde se și aivă, căci în vremile acele cărțile erau tot așa de rari, ca și înteligenții români din Sibiu, care cercetează bise-

rica. — A şti scrie, pe atunci, nu era de lipsă, pentru-că nu era cine se cetească. Insuşi solgabirăii, sau, cum se numesc ađi, protopretorii, scriau p'atunci judecăţile lor, în afaceri de ceartă ale ómenilor, cu bâta de alun, şi acestea pe o hârtie, de al cărei miros se feresc ađi toţi ómenii neintrocnaţi.

Cu tóte este, crâsnicul Pavel Curcubătă era în felul seu un crâsnic model. În biserica lui nu vedei păianjin. Cădelniţa-i fumeга în tot momentul prescrist de tipic, ca un vezuf, sau cel puţin ca popa din Sasauj, când îşi aprinde pipa. Darurile, sau prinósele, aduse de creştinii din sat la biserică, le lua cu mai multă băgare de samă, şi îngrijire în primire, decât cum popa nostru de atunci îşi binecuventa poporul seu din uşa altarului. În biserică nu plângea un copil, fără ca se nu'l dè cu mumăsa cu tot afară. Nime ca crâsnicul Pavel Curcubătă nu ştiè rînduiala în biserică. Popa, când 'i venè rîndul se strige din altar: „Eară şi eară cu pace Domnului se ne rugăm“, se uita la el, şi cantorii din strane îşi întocmeau cântările după cum clătina el din cap.

La botezuri, la nunte, la îngropăciuni, la sfeştanii, la masle etc. în ceea ce priveşte întocmirea, obiceiurile strebune, slujba bisericească şi altele, crâsnicul Pavel Curcubătă era atotştiutor, sau, cum đic fraţii din România, cea mai înaltă curte de apel. Toţi locuitorii din sat, dela popă până la purcar, se îndreptau, în tóte afacerile omeneşti împreunate cu slujbe bisericeşti, după sfaturile crâsnicului Pavel Curcubătă.

Acest crâsnic — n'am se-'i đic fie'i ţărina uşoră, pentru-că ala sigur a ajuns în Raiu — era un om atât de drept, încât nime n'a auđit din gura lui cuventul strâmbătate; atâta era de curat, încât şi muştele s'au ferit al

mânji. — Ba eu sum sigur, că crâsnicul nostru, când ar fi vețut pe popa Bostan din Reșinari, și pe popa din Șelimer, umblând pe stradele Sibiiului în costumul Ovreilor din Galiția, sau pe popa cel unit din Alțina ieșind din cârciumă cu ochii învolbați, ca un taur de bibol, când vede o cârpă sau o basma roșie, ala ar fi disperat, că Dumnezeu nu dă cu bâta în atari dobitoce, sau cel puțin în superiorii lor!

Tot în vremile acele, era la noi în sat un cantor vestit, cu numele Zevedeu Curcubeu. Acesta, când cânta în biserică, cugetai că durdue. Când cânta el, glasul celorlalți cântăreți se perdè ca plóia-n năsip. Și cu tóte că Zevedeu Curcubeu cânta tóte cele opt glasuri pe al nouélea, el, cu glasul lui, trecè de cel mai învățat om în sat.

Așa era p'atunci: Care striga mai tare'n biserică, nu se da p'un doctor în teologie de ași, fie dela Roma, sau dela Petersburg, el era cel mai învățat.

În urmarea aceasta Z. Curcubeu era mândru și sfătos, ca ș'un redactor dela Tribuna. De mândru își purta nasul atât de sus, încât Dumnezeu în ceriu nu mai era sigur că nu'l dă cu nasul lui jos.

Pe pământ era un singur om, de care se temè Zevedeu Curcubeu, ca calul de cămilă. Acesta era crâsnicul Pavel Curcubătă, care de și nu știè carte, totuși cetè, în cele ce privește tipicul, suflând în cădelniță, mai sigur decât Zevedeu Curcubeu, când cânta din carte. Ómenii dela noi, fiind în biserică, nuși puteau închipui pentru-ce crâsnicul Pavel Curcubătă, suflând în cădelniță da din cap, când cantorul Zevedeu Curcubeu cânta greșit, uitându-se în carte.

Mai era apoi încă o împrejurare, pe care trebuie se v'o spun, din care cantorul Zevedeu Curcubeu se temè de crâsnicul Pavel Curcubătă.

Cantorul Zevedeiu Curcubeu iubea mai mult pe ce-î era deapropo, decât pe sine însuși, și, din iubirea cătră deapropo, nu făcè deosebire între al meu și al teu. Când veneau spre pildă 3 prescuri la biserică, el pleca de regulă cu 2 cătră casă, și popa rămânè cu una. Discul bisericii, cât și al popii, era mai nesigur în apropierea lui Zevedeiu Curcubeu, decât un călător în pădurile Baconiei, de hoți.

Rivna cantorului Zevedeiu Curcubeu după cele interne ale discului bisericesc și preoțesc, bătând la ochii dreptcredincioși ai crâșnicului Pavel Curcubătă, acesta a făcut pe popa adeseori atent la cele ce se întâmplă. Popa nostru însă, om bătrân și nepăsător fiind, n'avea ochi pentru faptele cantorului, și altcum, ca om avut, nu-î păsa, dacă duce dela biserică c'un crucer sau c'o prescură mai mult, sau mai puțin. De aceea a dat cantorului bună pace, și nu l'a pâliti odată, când se apropia de disc, sau de prescuri, preste degete. Din contra crâșnicul 'și-a propus a da pe cantorul, la o ocașiune binevenită, de rușine.

Odată — și asta vreau se ve povestesc — un baron unguresc, amarezându-se într'o fată frumoasă dela noi din sat, s'a hotărît a o lua de nevastă.

La nunta, care s'a ținut la noi în sat, și la care baronul a dat tôte cele de lipsă, mâncări, beuturi, și altele, între mulțimea de óspeți, se aflau atât crâșnicul, cât și cantorul nostru de față, și s'au desfătat, cum nu s'a mai pomenit în părțile nóstre.

Era o veselie cerească. S'a mâncat, s'a beut, s'a jucat, s'a vorbit, s'a glumit, s'a cântat: C'un cuvent, toți óspeții au înotat în marea îndestulirei desevrșite.

Mai mult a mâncat, a beut, a cântat ș'a vorbit cantorul nostru cel sfătos Zevedeiu Curcubeu, și a secerat multă laudă.

În decursul veseliei strălucite, crâsnicul nostru, a ochit pe cantorul Curcubeu, cum acesta a ascuns lingura de argint, cu care a mâncat, după șerpar.

Atunci, crâsnicul nostru, care 'și-a petrecut în modesta sa tăcere, s'a sculat, a luat lingura de argint, cu care el a mâncat în mână, a ridicat'o la vederea tuturor, și a ȃșis: Cinstiți meseni! Vedeți lingura asta? Uitați ve cu toți bine la mine, unde o voiu băga. Eu o voiu băga aici la mine după șerpar. Așa-'i, că o am băgat?! — Mai multe voci: „Așa-'i!”

Acum cinstiți meseni, ve rog a ve uita cu toți la cantorul nostru Zevedeu Curcubeu, care șede acolo, de parte de mine, la această masă, și pe cei doi óspeți, care șed lângă el, îi rog se caute, și vor afla lingura de argint, ce eu o-am băgat sub șerparul meu, sub șerparul lui!

Căutând vecinii cantorului nostru, au aflat lingura.

Cantorul nostru, în momentul aflării lingurei după șerparul seu, s'a înroșit în obraz, ca un ou de Paști.

Toți óspeții căscău din gură de mirare, când crâsnicul 'i-a întreat: Ce ve mirați așa de tare? Au dór nu'nțelegeți, că lingura, care s'a aflat după șerparul cantorului, e cu totul alta, decât ceea, ce eu am băgat după șerparul meu. — Dacă 'nu credeți iată dovada. — Atunci crâsnicul scóte lingura, ce el 'și-o băgase după șerpar, și o pune pe masă!

Ochii tuturor s'au deschis!

De atunci cantorul nostru a răgușit cu deseversire în urechile ómenilor de ómeniel

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Bucurăte și te veselește soțe!

Pupăză: Pentru ce?

Colac: Nu te preface tu în semnul întrebării. Eu știu bine, că tu de bucurie te-ai chefuit ieri cu dascălul teu până târziu nóptea, și ați cântat pe'ntrecute cu cocoșii din sat!

Pupăză: Nu te'nțeleg!

Colac: Me, ridică tu 3 degete, și jură la lumina sórelui, că n'ai banchetuit ieri nópte de bucurie, că Vancea v'a pus în vedere convocarea sinodului vostru ecumenic!!

Pupăză: Jur fără mustrare de conștiința! — Me, eu me bucur mai mult cându'mi fată capra, decât, când Vancea promite convocarea sinodului!

Colac: Atunci tu n'ai idee de constituțiune!

Pupăză: Și tu n'ai idee de realitatea laptelui de capră!

Colac: Nu, pentru-că eu trăiesc din laptele constituțiunii!

Pupăză: Bine, bine — ai tu numai de grijă se nu'ți sterpească vaca.

Colac: Pentru-ce?

Pupăză: Cetește tu articolii Tribunei intitulati „Moralitatea publică”, și vei afla răspunsul!

Colac: Me, eu nu cetesc Tribuna din princip, pentru-că se redigează de greco-orientali în sens greco-catolic!

Pupăză: Atunci tot ai face bine s'o cetești din oportunitate, pentru-că în articolii intitulati „Moralitatea publică”, se susține sus și tare, că atât în consistoriul, cât și-n sinodul vostru din Strada Măcelarilor, afară de E. Brote și C. Stezar nu s' decît mișei! University Library Cluj

Colac: Ce vorbești tu fleacuri? — E. Brote și C. Stezar nu s' neci în consistor neci în sinod!

Pupăză: Tocma pentru aceea! — Atâta te-ai prostit tu decând trăiești în constituțiune, de nu pricepi, că un consistoriu sau un sinod, în care nu s' E. Brote și C. Stezar nu pôte fi din ómeni de omenie?!

Colac: Eu sóțe țin pe tot omul, până atunci, de omenie, până-când nu se dovedește contrariul!

Pupăză: Atunci tu faci bine că nu cetești Tribuna. — Cetește tu Telegraful Roman, și crede ce'ți spun eu: Constituțiunea, în stadiul cultural, în care se află ađi atât poporul vostru, cât și al nostru, capetă de regulă hectică. Hectica se curează înse cu lapte de capră. De aceea cred că acum me vei înțelege, pentru ce nu dau eu o capră fátată pentru un sinod ecumenic — dar' eu me duc sóțe, că clopotarul meu a tras de liturghie — adio!

Colac: Adio sote! — pomenește înse la liturghie de trei-ori pe Vancea, dór' îi dă Dumnezeu alt gând, și nu convăcă sinodul, ear' din diurnele ce ar trebui se plătească Sfinților Părinți sinodali, cumperă tot capre!

Cocóna Gurădulce.

Căț, că și voi ve uitați la câni tot cu ochii, cu care Tribunistele se uită la Albiniste!

Măța neci-când n'a simpatizat cu cânele. Nu pentru-că falsitatea și sinceritatea sunt antipoli. Eu nu cunosc măță care a jurat cânelui credință. Unde se vor întâlni deci Tribunistele cu Albinistele, e o întrebare, care, în valea aceasta a ambițiunilor personale, cu greu își va putea afla

respunsul dorit de toți Români, ceicăși p^ortă capul între urechi mai scurte decât acele ale unui măgar, și cărora nu le bate inima în pungă. Câț!

Dar' eu se'mi ved de mâțe și de câni.

Inferiore mâțelor sunt unele dame. Sunt adecă dame care află credința, pe care înzădar o caută la bărbați, la câni. Atari dame, ajungând cu amorul lor natural la sapă de lemn, încep a iubi un câne, dar' pe acesta'l iubesc apoi cu atâta foc, și îngrijesc de el cu atâta zel, încât ori care cerșitor, vedând aceasta, ridică mânil^e cătră ceriu, și strigă: D^omne, pentru ce ai făcut din mine om, și n'ai făcut un câne! Câț!

Ce e drept, e cam de mult, dar' în tinerețele mele, nu erau, ba neci n'am auđit povestinduse, ca dame române se caute credința și iubirea, pe care n'o află la bărbați, la câni. Români în țiele mele țineau câni, ca se umble după oi, dar' nu după dame, și damele după ei. Câț!

Durere, ađi ved dame, ved domnișore române, după care umblă câni, ca odini^oră după oi. Câț!

Pentru ce?

Nu știu!

Nu știu, și nu'nțeleg aparițiunea cânilor în societatea sexului nostru așa numit frumos, dar' atâta pot constata că, cel puțin după acele dame, pe care eu le cunosc, e cu totul superfluu se umble câni, devreme-ce și lupii mai bine preferă a muri de f^ome, decât se le atace. Câț!

În deosebi cunosc două ființe de neamul strem^oșei Eva, pe care șerpele biblic numai în chip de câne le-ar mai put^e seduce. Una e o veduvă, care nu merită acest nume și mai puțin al bărbatului ei reposat. Aceasta, ca se mai atragă órecum atențiunea publicului asupra sa, umblă după ea c'un cățal pe stradele Sibiiului, și când un

alt câne face cățălului ei visita pe unde nu se cuvine, adecă pe la códă, o auđi strigând: „Pif!” — Căț!

În onórea acestei dame, care, în contul cânelui, manifestează óre-care manieră aristocratică, trebuie se mărturisesc, că cățălul ei umblă pe stradă mai curățit decât copii, care, sigur numai din obicei, îi dic „mamă!” — Căț!

Cealaltă Evă n'a avut fericirea a cunoște pe Adam. De unde-î? nu ve spun! — Ea știe de unde-î. Știu și mai mulți abonenți ai Calicului. — Destul, că ea nevastă n'a fost decându-î, și se fi fost vrodada fată, cei mai bătrâni moșnegi nu'și aduc aminte. Acestei dame 'i se vede din față, că e stăpână în casa ei, și dacă s'ar fi măritat, bărbatul ei sigur n'ar fi avansat în căsătorie preste rangul de slugă. Căț!

De aceea e înteressant a vedè cum aceste cocóne — coconițe, sau mai bine đis, neci cocóne neci coconițe, fac pe iobagiul cânilor. Dimineața, se spală nu se spală, dar' la câni le șterg urdorile, ș'apoi îi sărută. Când mănâncă, prima bucătură o dau cânilor. Pe strade n'au ochi pentru nime decât pentru câni lor — dar' asta-î ușor de explicat, pentru-că cealaltă lume încă n'are ochi pentru ele. Unde le stă cânele, stau și ele. Fug câni, fug și ele. Fiind înse, că ele nu pot mirosa în tot locul pe unde le mirósă câni, le auđi strigând pline de indignațiune, șintru'n ton admonitor: „Pif!” — „Caro!” — „Pfui!” — Căț!

O vorbă, cât „un care va se đică al Tribunei,” cea mai tristă și cea mai ridicolă ființă, din câte Dumneđu a lăsat pe lume, e o femeă, fie cocónă ori coconiță, care, în lipsa de alt obiect mai demn, își concentrează tot amorul seu întru'n câne! — Căț!

Moda Calicului.

Cea mai nouă frisură cu paratoner pentru damele măritate. Paratonerul îl ține bărbatul, și atunci scânteile de amor din ochi streini nu mai sunt periculoase!

La judecătorie.

— Domnule județ! — E o minciună gólă, că pârâtul era așa de beat de nu mai cunoștea pe nime; el a trebuit se me cunóscă, pentru-că a aretat asupra mea cu degetul, și 'mi-a strigat „măgarule!”

Logică țărănească.

— Ce Țici Salomio, n'ai merge tu după mine?

— Nu Pavele, că, decând boul a spintecat pe bărbatul meu cel din tâiu, nu mai pot vedè bou în ochii mei!

Prospectu.

În propri'a editiune a auctorului si în comisiune la **W. Krafft în Sibiu** au aparut:

Parti alese din **Istoria Transilvaniei** pre două sute de ani din urma. Volumu I. dupa introductiune si câteva schitie biografice coprinde o lunga serie de evenimente dintre anul 1683 până în predilele catastrofelor din 1848 si unu suplementu cu 44 documente, de Georgie Baritiu.

În 50 de côle tiparite formatu 8° mare; testulu cu litere cicero nerarite, notele si documentele cu litere garmond si petit.

Pretulu unui exemplariu legatu usioru (brosiatu) este 4 fl. 50 cr. v. a., legatu frumosu în pënşa 5 fl. v. a.

Cu scopu de a scôte celu puçinu una parte din spesele considerabili avute până acum, a si da câtu mai curënd la tipariu alu II-lea volumu din acestu opü, auctorulu si-a rezervatu a ficsa unu **pretü numai de 4 fl. 20 cr. inclusive trimiterea franco** pentru toti lectorii cãti voru binevoi a prenumera la **D. G. Baritiu deadreptulu până la 1-a Augustu c. n.**

Dela 5 sau mai multe exemplarie platite dintru odata se dà 10% rabat.

Comandele si plat'a se potu face mai usioru si mai siguru prin asemnatiuni (mandate) postali, dupa care expeditiunea exemplarielor urmédia cu tóta precisiunea, numai adresele se fia scrise limpede, éra locuinti'a dupa inpregiurari, chïaru si în câte doue limbi ale patriei.

În comande se fia anumita curatu: legatura usiora, sau tare si eleganta.

Dupa 1 Augustu a. c. cartea va trece în comisiune si se va putea comanda numai la librari cu pretiu de 4 fl. 50 cr. brosiata si 5 fl. legata, inse nefrancata.

D-lui Veritas în O: Protopopul Orăștiei a fost dela înaintarea sa la acest rang un cadavru gr. or. Ce vrei d-ta se mai repară eu acum la el, când a sosit timpul, ca se ve ascuțiți sapa și lopata?

D-lui N. în B: Paciența învinge sócrele cele mai împelițate, va învinge și testamentul lui Șuluț. Nu veți D-ta ce s'a ales din testamentul Marelui Andreiu? Cristea, redactorul universal a Telegrafului Roman, e ați lucrător de ți la Tribuna!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nou abonament la Calicul

nu mai deschidem. Cine vrea se aboneze, o pôte face în condițiunile vechiului abonament.

Numai studenții primesc Calicul cu 1 fl. 50 cr. Pentru toți ceilalți calici costă 2 fl. pe an.

Toți cei-ce nu pörtă numele foii nóstre plătesc 3 fl. pe an.

Suprasolviri se cuitează fără ștempel. Restanțierii se dau publicității, apoi dracului.

Făcënd abonenților noștrii tóte înlesnirile, îi provocăm la plățirea regulată a abonamentului, sau la refusarea primirei foii, ca se nu fim siliți ale țiice, ce nime nu le-a țiis: Că's ómeni de omenie!

Noi espedăm Calicul regulat. Reclamați, dacă nu'l primiți.

Administrațiunea Calicului.